

половината пжтъ азъ самъ ще се нося.

Нѣмало какво да прави Вейчо, оставилъ Шишка да се качи на гърба му. Качилъ се Шишко и извикалъ:

— Ха, така, сега сме истински побратими. Само бързай да не закъснѣемъ за състезанието!

Тича Вейчо и носи на гърба си два пжти по-тежкия Шишко. Вървѣли, вървѣли, пакъ изгладнѣли. Слава Богу, че стигнали до една круша зимница, на която още имало круши. Обралъ ги Шишко както билъ върху гърба на Вейча и рекълъ:

— Крушитѣ сж всичко петъ. Мжно ще бжде да ги раздѣлимъ по равно. Трѣбва да разрѣзваме едната круша, а пѣкъ нѣмаме ножъ. Ами знаешъ ли що, ще постѣпимъ както правятъ истинскитѣ побратими. Азъ ще изямъ тѣзи петъ круши, а като стигнемъ до друго дърво, ти ще изядешъ тогава петъ круши.

И Шишко излапалъ крушитѣ, а Вейчо само се облизвалъ. Дълго вървѣли, но не стигнали друго крушово дърво.

— Нѣма вече круши, — заоплаквалъ се Вейчо.

— Ехъ, Вейчо, какво да ти правя! — казалъ Шишко. — Нѣмашъ късметъ. Едни побратими иматъ късметъ, други нѣ-

матъ. А късметъ не може да се дѣли. Така е било, откакто свѣтъ свѣтува, така и ще бжде.

Млъкналъ Вейчо. Какво да отговори на такава умна глава!

Най-сетне стигнали предъ палата. Много свѣтъ се билъ насъбралъ тамъ. Мнозина искали царски съветници да станатъ. Имало и умници, но повече били глупави. Шишко рекълъ на Вейча:

— Слушай, побратиме, ти имашъ ли свидетелство за завършено образование?

— Нѣмамъ.

— А азъ имамъ. Затова азъ ще влѣза пръвъ при царя, а после ти. Сторете пжтъ! — викналъ той на всички. — Азъ пръвъ съмъ повиканъ!

И какъвто билъ нагизденъ и наперченъ, повѣрвали му и го пустнали. Стигналъ Шишко предъ царя.

— Царю честити, — поклонилъ се той, — кажи на другитѣ да си вървятъ. Мисля, че по-добъръ съветникъ отъ менъ не ще намѣришъ.

— Тѣй ли! — казалъ царьтъ. — Добре! Съгласенъ съмъ. Но преди това ще те питамъ нѣщо. Ако ми отговоришъ върно, ще те взема за съветникъ. Ако не, ще изядешъ сто тояги! Кажи ми, защо въ моята страна, макаръ да е тол-